

жайтъ. Е, сега да ся разотидимъ че пакъ ще ся видимъ. Сбогомъ.

Ст. Сбогомъ; ты бѣди готовъ въ недѣльж на Чита-
лището.

(Учительтъ си заминува.)

(Стоенчо и дѣдо Колю си тръгватъ и тѣ.)

Кол. А бе, Стоенчо бе, че тѣ не были отивали парьтъ до сушь на вѣтъра бе, азъ до сега, да ма прости Господъ, ама съмъ мислилъ че туй дѣто давамы парьтъ за голѣмы даскали, за много даскали, все сж за вѣтъра; ама то не было тѣй, сега виждамъ че все можало да има нѣщо файдица отъ тѣхъ.

Ст. А че ако за нѣмаше файда хората не щѣхъ да харчатъ толкозь пары, да отварятъ училища и да плащатъ на учители.

Кол. Хайде, да видимъ въ недѣльж каквж ще ѣмъ ис-
карамы. (разиждатъ ся).

ЗЕМЛЕДѢЛИЕТО

—о—

I

ЗА ЗЕМЛЕДѢЛИЕТО ИЗОБЩО

Земледѣліето или искусството да обработвамы земѣтъ е толкозь старо, колкото е и свѣтътъ. Св. Писаніе ни казува, че първородныйтъ сынъ на Адама и на Евж, былъ земледѣлецъ-орачъ, а братъ му Авелъ пастырь на овцы. Патріарситѣ, на които простодушіето и простыѣ нравы Св. Писаніе описва съ най-живыѣ краски, занимава ли сж ся особенно съ обработваніето на полята и съ безбройныѣ си стада.

У древнитѣ, то есть у староврѣменныѣ народы, до когато земледѣніето е было на почетъ, до тогазъ сж и владѣли у тѣхъ най-высокыѣ добродѣтели съ които ся отличаватъ народитѣ — въздържаніето, умѣренностьта въ пожеланіята и искренната любовь къмъ отечеството. Въ